

Evžen Boček

Deník kastelána

Druhé město

DRUHÉ MĚSTO

Evžen Boček

Deník kastelána

Evžen Boček
Deník kastelána

Druhé město
Brno 2014

© Evžen Boček, 2000, 2014
© Druhé město — Martin Reiner, 2014

ISBN 978-80-7227-678-3

Středa 1. listopadu

Hodiny na vzdáleném vesnickém kostele před chvílkou odbily jedenáct. Je ticho. Jako v hrobce.

Sedím za barokním psacím stolem v kanceláři zámku, kde jsem ode dneška kastelánem a kde před nece-
lým měsícem zemřel můj předchůdce Konrad Wilczke. Infarkt. Ještě mu prý nebylo ani padesát.

Jsem úplně sám ve tři sta roků staré budově, která má určitě přes padesát místností, a mám spát na posteli, kde nedávno ležel nebožtík. Dobrý začátek.

Ale jak jsem vlastně přišel na to, že tam ležel?

V jednom kuse čumím na tu odřenou pohovku a cosi mě neustále nutí, abych se tam díval. Cítím se, jako by mi někdo rajboval střeva. Ještě ke všemu od rána nejde proud.

V jednom šuplíku jsem našel dvě ohořelé svíčky. V jejich světle vypadá celá místnost až přízračně.

Ten chlap musel být totálně ustřelený!

Kromě psacího stolu, několika židlí a té neblahé pohovky jsou tady už jenom zrcadla. Několikrát jsem je zkoušel spočítat, ale pokaždé docházím k jinému výsledku. Každopádně je jich kolem čtyřiceti, včetně obrovského zrcadla v pozlaceném rámu, které je pověšené na stropě. Slyšel jsem, že každý kastelán je tak

trochu pošuk, ale tohle teda opravdu musela být třída. Vidět pořád sám sebe ze všech možných úhlů, a dokonce i zezadu...

Pěkných pár hodin si lámu hlavu, k čemu je to dobrý. Je to pozůstatek nějakýho bizarního happeningu, nebo ten člověk zkoušel, jak rychle se z něj stane schizofrenik?

Tohle je přímý expres na nejbližší psychinu.

Leze mi to pěkně na mozek.

Je to, jako by mě někdo naklonoval.

Několikrát se dokonce přistihnu, jak zvedám hlavu, abych se podíval do benátského zrcadla na čelní stěně, jestli za mnou někdo nestojí.

Pod oknem prošel noční strážný. Jmenuje se tuším Svoboda (křestní jméno jsem si nezapamatoval), kulhá na pravou nohu a je obdařen tikem, při němž nejdřív fantasticky vypoulí oči a vzápětí prudce trhne hlavou, jako by dostal neviditelnou facku. V té chvíli vypadá příšerně. Kužel světla z jeho baterky se na okamžik zastavil přímo uprostřed stropního zrcadla a ozářil celou místnost. Ještě ho slyším, jak svým skřehotavým hlasem něco vztekle volá na služebního německého ovčáka s podivuhodným jménem Rago, ale slovům nejde rozumět.

Večer jsem volal Ivance. Je to špatné. Ne a ne se s tím smířit. Stejně jako všichni ostatní, také ona to bere jako nějakou nemoc, třeba žloutenku nebo zápal plic, ze které se časem vyléčím. Všichni jsou přesvědčeni, že je to jenom chvilkový úlet, něco podobného jako

Valdova patnáctiletá milenka nebo Mikinův roční po-
byt v pravoslavném klášteře kdesi v Rusku.

Je mi pětatřicet a moje nasranost na celý vesmír do-
sáhla vrcholu. Jsem v malé moravské vesnici, tři sta
kilometrů od Prahy, ze které jsem nikdy předtím ne-
vytáhl paty, a nemám ani páru, co takový kastelán
dělá. Ale než se vrátit, tak raději chcípnu.

Pak jsem mluvil chvilku s Evičkou. Nemůže se do-
čkat, až bude bydlet na zámku, ačkoliv hlavně proto,
že jsem jí slíbil koupit psa. Při loučení měla smutný
hlas.

Z útrob zámku se začínají ozývat zvuky. Jako by se
ten starý barák probouzel k životu.

Do prdele, to je ale nepříjemný.

Čas od času se ozve nějaké bouchnutí nebo zapras-
kání. V nepravidelných intervalech je slyšet něco jako
klepání na vzdálené dveře. Ale nejpůsobivější jsou
kroky. To pravidelné vrzání parket. Před chvilkou se
to ozvalo v místnosti nade mnou.

Začínají se mi klížit oči, ale nevím, jestli se mi poda-
ří usnout. Bude půlnoc. Stejně je to neuvěřitelný. Kon-
čí den, ve kterém jsem se stal kastelánem.

Čtvrtek 2. listopadu

Ráno

Je půl šesté. Probudil jsem se zimou. Akumulační
kamna jsou studený jako psí čumák. Jeden z velkých
reflektorů, které v noci osvětlují zámek, svítí přímo

do okna mé kanceláře a všechna ta zrcadla jeho účinek ještě násobí. Přes noc zřejmě zapnuli proud a Svoboda je rozsvítil.

Připadám si jako v mikrovlnce.

Šok při probuzení. Sotva jsem otevřel oči, přímo nad sebou spatřím chlapa připíchnutého na stropě. Než mi došlo, že se dívám sám na sebe, byl jsem z postele venku. To byl fofr. Tak rychlý jsem nebyl ani na vojně. Sny žádné, nebo si alespoň nevzpomínám. Cítím se nezvykle odpočinitý a kupodivu nemám pravidelnou ranní migrénu. A to je co říct.

V sousední místnosti, která slouží jako archiv písemností, jsem si uvařil kafe. Mimochodem, je tam pyramidální bordel. Ježišmarjá, tam je bordel. Myslím, že bych měl začít právě odtud. V rámci možností se do toho pokusím vnést nějaký systém a přitom snad zjistím, co práce kastelána vlastně obnáší.

Ačkoliv — nebylo by lepší polít to benzínem a zapálit?

Večer

Nevím proč, ale vždycky jsem si myslel, že na jižní Moravě je pořád teplo. Není to pravda. Je tu strašná zima. Je tu kurevská zima. A zámek je velká lednička, kde je ještě mnohem chladněji než venku. Už dobrou hodinu sedím u obstarožního teplometu z roku raz dva, popíjím horký čaj a jsem tak utahaný, že mi nevadí ani zrcadla.

Já si na ně snad i zvyknu!

Obloha je nádherně jasná. Do rána bude určitě mráz. Už v osm ráno přijel Forman dělat předávací inventuru kulturního mobiliáře. Forman je vedoucí odboru kultury na okresním úřadě.

Je to samolibý, ješitný blbeček.

Je to můj šéf.

Od prvního okamžiku bylo jasné, že nám dvěma to spolu nepůjde. Copak se dá vycházet s člověkem, který má na krku tři zlaté řetízky a vlasy stažené do copánku? Vypadá jak maník od kolotočů. Když si představím, že mě bude buzerovat polovzdělaný debil, naskakují mi pupence. Takže zas taková idylka to tady asi nebude. Ale stejně by mě zajímalo, jak se do takové funkce dostal.

V inventarizační komisi je kromě nás dvou ještě uklízečka Valerie Ottová.

A to je divná ženská. Nevím, co si mám o ní myslet. Na uklízečku má udivující kunsthistorické znalosti a nebýt jí, tak s tím nebudeme hotovi ani do Silvestra. V těch seznamech je nepředstavitelný chaos (Forman říká mrdník a taky říká shit, aby bylo vidět, že je „in“, ubožák). Normální smrtelník nemá šanci se v tom vyznat. Valerie se v tom vyzná.

Abych byl přesný; vyzná se v tom výborně. Mám velice silné podezření, že to zná zpaměti. Já sám jsem byl už ve třetí místnosti dočista zpitomělý a Forman na tom byl podobně, takže jsme se oba omezili na mechanické odškrtavání v knize evidence (říká se jí „černá“ podle černé vazby; to je přece geniální) a identifikaci

předmětů nechali na Valerii. Po dvou hodinách jsem byl tak promrzlý, že jsem nemohl skoro mluvit a veškerý ten míšeňský a vídeňský porcelán bych vyměnil za talíř horké polívky a velkého panáka.

Asi to není úplně nejlepší přístup, ale nebudu si přece namlouvat, že mě rozněžňuje staré harampádí. Když mě včera okresní hejtman (teď se vlastně říká přednosta) uváděl do funkce a mluvil o „náročném poslání a odpovědnosti za svěřené hodnoty“, měl jsem co dělat, abych z těch kydů nezačal zvracet.

Kdyby mohlo být úplně po mém, tak bych nejradši někde pásl ovce, ale to by Ivanka asi nerozdýchala. A to mně pořád vyčítá, že jsem sobec. Taky jsme se mohli stěhovat někam na salaš.

Na oběd jsme šli s Formanem do místní hospody, která se jmenuje „Nový svět“. Je to odporná, špinavá špeluňka.

Z pěti jídel na jídelním lístku neměli tři. Dali jsme si guláš. Byl připálený. Chlápek, co nás obsluhoval, byl opilý, a když jsem si objednal čaj, zatvářil se, jako by to slovo slyšel poprvé v životě.

Nový svět.

Na zpáteční cestě přes zámecký park jsme se zastavili v zámeckém zahradnictví. Zahradník se jmenuje Fiala. Zrovna opravoval motorovou pilu. Je to buď alkoholik, nebo narkoman. Anebo obojí. Skelný pohled upřený kamsi do neurčita, třesoucí se ruce a zajímavě nekoordinované pohyby... Forman mi potom řekl, že za ty prachy nikoho lepšího neseženu. Zkusil jsem si

představit toho chlapa s rozjetou motorovou pilou v rukách.

Ovšem park je celkem udržovaný, aspoň na první pohled.

Valerie na nás už čekala.

Nevím proč, ale jsem z ní nesvůj. Kdykoliv se setkáme očima, rychle uhne, jako by měla strach, že ji uhranu nebo co. Přitom jsem si všiml, že si mě v jednom kuse prohlíží tím svým podezíravým pohledem. Ještě jsem od ní neslyšel souvislou větu. Bydlí v malém domku na konci hospodářského nádvoří. Její manžel Alexandr tady dělá nočního hlídače (dnes má službu) a nápadně připomíná Bélu Lugosiho v Upírovi Nosferatu. Oba mají přes sedmdesát, ale hádal bych jim tak o deset míň. Na zámku prý pracovali ještě za posledního hraběte.

Skončili jsme ve čtyři odpoledne. V zámku už bylo šero. Pokud to dobře půjde, zítra doděláme návštěvnickou trasu a od pondělka začneme depozitáře ve druhém patře. Už aby to bylo.

Chtěl jsem zavolat Ivance, ale nefunguje telefon. Ani mě to nepřekvapuje. Tohle je opravdu Nový svět.

Pátek 3. listopadu

Inventuru prvního patra jsme zakončili v „mojí“ kanceláři. Zrcadel je třicet sedm. Když jsem se Valerie zeptal, co tím Wilczke sledoval, pokrčila rameny a řekla: „To nevím.“

Ale abych řekl pravdu, nic jiného jsem od ní ani nečekal. Babka nemluvná.

Komická příhoda. Forman si opět hrál na Pana důležitého a nedošlo mu, že ta zrcadla dělají místnost větší, než ve skutečnosti je, takže když se rozběhl ke stěně, aby nám hlásil čísla, prudce do jednoho narazil hlavou a začal hrozně nadávat. Na Wilczka. Kretén, paranoik, úchylák...

Asi ho neměl moc rád.

Celý ten výstup zakončil tím, že mi velice výhruzně sdělil: „Urychleně to tady musíte dát všechno do pořádku.“

Nechápu sice úplně přesně, co myslel tím „všechno“, nicméně jsem mu řekl, že se o to pokusím.

Je mi ho trochu líto. Úředníček.

Odpoledne jsem si přinesl z „archivu“ půlmetrový stoh směrnic a nařízení. Když to všechno přečtu, zůstanu normální?

Později

Kristepane, to je čtivo. Tak na zánět mozkových blan. Chvilčkama je to zmatený jak všechny postmoderní romány dohromady a chvilčkama to připomíná hlášení Rádia Jerevan. Kdo tohle píše? Šílenci? Nebo si ti lidi dělají srandu? Já z toho snad vypelichám. Bez příslušného školení se tady nesmí člověk ani vykadit.

Neměl náhodou Kafka nějakou stáž na okresním úřadě?

Dnes už naposledy

Směrnice o výkonu strážní služby obsahuje dodatek, kterému ale vůbec nerozumím:

*S účinností od 1. 7. 1995 se nočním strážným **zakazuje** provádět pochůzky uvnitř objektu. Od tohoto data budou noční strážní provádět kontrolu objektu pouze zvenčí.* Podepsán Konrad Wilczke. To přece nedává smysl. On jim v podstatě zakazuje hlídat.

Zítřka se musím zeptat Otta, jak jim takovou blbost zdůvodnil. Snad proboha nechtěl, aby to někdo vykradl. Nebo jo?

Asi to byl fakt cvok.

Sobota 4. listopadu

Napsal jsem dopis Mítovi, ale nevím, kam ho mám poslat. Už tři měsíce o něm nemám žádnou zprávu. Na tak dlouhou dobu se ještě nikdy neodmlčel. Poslední pohled přišel z Laosu. Už jsem ho neviděl skoro dva roky.

Stýská se mi po něm.

Hned ráno jsem se byl projít v parku, který je mnohem větší, než jsem si myslel. Všude je plno vran. Nikdy jsem si nevšiml, že se jim leskne peří.

Odkud sem vlastně přilétají?

A co tady přes zimu ty mrchy žerou?

Vyšel jsem do táhlého svahu, odkud je vidět skoro celý zámek. Díval jsem se na tu starou budovu s opršnou fasádou a oprýskanými okenicemi a ptal se sám

sebe, co tady kurva vlastně budu dělat. Podpírat tu starou barabiznu vidlema, aby nespadla?

Když nic jinýho, je tady klid a čistý vzduch.

Probloumal jsem bezcílně celé dopoledne. Za tu dobu mě ani jednou nenapadlo, abych se podíval na hodinky, a nebýt kostelních zvonů vyzvánějících poledne, kdoví jak dlouho bych tam ještě chodil.

Moje roztěkané myšlenky se postupně začínaly uklidňovat a já jsem vnímal jenom zvuky a obrazy, které mě bezprostředně obklopovaly. Listí šustící pod nohama, krákorání vran, popraskanou kůru stromů, zčernalé dřevo lávek přes vodní kanály...

Když jsem se vracel po hlavní cestě k zámku, někdo stál na východní terase. Najednou, nevím proč, jsem měl pocit, že mě pozoruje, přestože na tu dálku nebylo možné poznat, jestli stojí čelem nebo zády. Je to úplná blbost, ale v tu chvíli mi to bylo nepochopitelně nepříjemné a já jsem přidal do kroku. Předchozí klid byl ten tam. Nechápu, proč mi připadalo tak důležité vědět, o koho jde a jestli se opravdu dívá na mě. Pořád jsem zrychloval. Skutečně se díval do parku, což jenom potvrzovalo, že se dívá na mě. Pak se otočil a byl fuč. Obešel jsem celý zámek. Samozřejmě že jsem ho nepotkal.

Připadal jsem si jako dokonalý pitomec. Jenomže pak jsem chtěl odemknout bránu do vnitřního nádvoří, a zjistil jsem, že není zamčená. A to už mi ujížděly nervy, protože bylo jasné, že jsem ji **určitě** zamykal. Stál jsem tam a měl strach ty vrata otevřít.

Já jsem měl opravdu strach! Ale z čeho, do hajzlu, z čeho? (Jestli už mně nezasekává z té mojí „pohádkové“ kanceláře.)

Prostě debilní iracionální strach. Jediná věc, která mě napadla, bylo jít se zeptat k Ottům, jestli nebyli na vnitřním nádvoří. Zrovna obědvali.

Tvářili se, jako by mě viděli poprvé v životě. Přesto si Alexandr obul boty a bez ohledu na mé protesty se tam šel se mnou podívat. Vzal za kliku, otevřel ty posraný vrata a ukázal na vystrčenou zamykací západku. Znovu je zavřel a zamkl. Zalomcoval jsem s nimi. Byly zamčený.

„Je to starý mechanismus. Musíte zamknout na dva západy,“ řekl lhostejně a já jsem měl chuť jít se spláchnout do záchodu. To byl trapas jak kráva. Kastelán, co neumí zamknout vrata.

Naštěstí to nijak nekomentoval a odešel si dojíst ten oběd.

Všechno bylo v pořádku.

Tak proč se sakra potím v podpaždí?

Odpoledne jsem se trochu hrabal v „archivu“ a v jedné skříni jsem objevil kompletní počítačový hardware včetně instalačních disket. Všechno zabalené. Na dodacím listu je datum 5. 10. 1995. Wilczke umřel šestého. To si teda kompjútru moc neužil.

Natahal jsem to do kanceláře a nepůjdu spát, dokud to nerozjedu.

Ostatně, takovou laserovou tiskárnu jsme neměli ani na fakultě.

Neděle 5. listopadu

Jsou čtyři hodiny ráno. Před chvilkou jsem se probudil vlastním křikem. Přestože je tady dost chladno, byl jsem úplně zmáchaný potem a musel jsem se převléct. Kouřím už pátou cigaretu a cítím se jak po srážce s rychlíkem.

Usnul jsem za stolem, na kterém svítí obrazovka monitoru. Takže se mi to podařilo rozjet, ale závěr instalace windows jsem už musel dělat úplně mechanicky, protože si to vůbec nepamatuju. Dokonce jsem si otevřel soubor s názvem *Deník kastelána*. To jsou věci.

Venku je silný vítr a zámek vydává zvuky jako stará parní mlátička, která se musí každou chvilku rozpadnout. Je mi z toho nanic. I tak jsem slušně vyděšený, a teď ještě tahle zvuková kulisa.

Myslím, že...

O pět minut později

Já se z toho snad poseru. Byl tady Ott. Viděl, že jsem rozsvítil, a přišel se zeptat, jestli něco nepotřebuju. Já toho chlapa žeru. Přes den málem ani neodpoví na pozdrav a ve čtyři hodiny ráno má o mě starost. Když se ozvalo zaklepání na dveře, byl jsem tak zpitomělý, že jsem řekl dále, a snad mi ani nepřišlo divné, že za mnou jde v tuto dobu někdo na návštěvu.

Jak je ale možné, že jsem ho neslyšel jít po schodech?

Otevřel dveře, podíval se na mě a výraz v jeho obličeji byl ustaraný.

Vlastně si nejsem jistý, jestli se mi to taky nezdálo.

Na spánek ani pomyslení. Už aby bylo ráno.

Pořád mi to běží před očima, vidím to jako film, který si pamatuju do nejmenších detailů, a to mě na tom zaráží asi nejvíc. Když se mi něco zdá, po probuzení jsou to jenom nesouvislé útržky, většinou nesmysly... Ale tohle bylo tak obludně skutečné, tak sugestivní.

Sedím za psacím stolem a píšu na počítači dopis Mítovi. Odněkud ze zámku se ozývají strašné rány. Jinak je úplně ticho. Ty rány se v tom tichu rozléhají jako výstřely. Snažím se tomu nevěnovat pozornost, ale nakonec vstanu a jdu se tam podívat. Dveře do předsálí jsou zamčené a já se musím vrátit do kanceláře pro klíče. Chvilku mi trvá, než najdu ten správný a odemknu. V mosazném svícnu na stole hoří svíčky. Beru ho do ruky, ale je strašně horký. Rány se ozývají z vedlejšího sálu. Jedna okenice se otevřela a mlátí do zdi, přestože venku je bezvětří. (To je ale královina.) Otevřu okno a nakláním se ven, abych ji zachytil.

Na terase pod schodištěm sedí Rago a dívá se na mě. Je nehybný a vypadá to, že ani nedýchá. Najednou slyším z parku kroky. Někdo jde po cestě směrem k zámku. Nevidím ho, protože reflektor mi svítí přímo do očí. Rago mě pořád pozoruje. Ke křupání písku se přidává občasné sípavé nadechnutí. Zavírám okenici, ale přes pootevřené žaluzie se dívám ven. Nevím, jestli mě víc znervózňují ty kroky nebo Rago. Objevuje se postava a míří ke schodišti do sálu. Má skloněnou hlavu, takže jí není vidět do obličeje. Kráčí kolem Raga, který se ani nepohne. To sípání je pořád námáhavější. Pod schodištěm se na chvilku zastaví. Cítím,

jak se mi scvrkává prdel. Jsem úplně ochromený a nemůžu se pohnout. Těžce vystupuje do schodů. Stojí přede dveřmi do sálu. Přestávám dýchat. Je to nekonečné. A pak slyším zarachocení klíčů. Nohy mám jako z olova, ale přesto se, šílený hrůzou, rozbíhám do knihovny a dál, pryč...

Jsem totálně dezorientovaný, ale ty kroky jsou uvnitř a já vím, že musím dopředu, v té tmě narážím do nábytku, padám, zase vstávám, kupodivu vždycky najdu dveře do další místnosti, ale ten náskok je pořád menší.

Je to beznadějně. Jenomže právě v té chvíli uvidím světlo. Pruh světla pode dveřmi. Vrhám se k nim. Jsem na chodbě. V té tmě jsem proběhl celou instalaci až do hraběcího předpokoje, kde je další východ. Na konci chodby je kancelář.

Když běžím kolem oratoře, všimnu si, že jsou otevřené dveře. Někdo tam stojí. Připomíná mi Alexandra Otta, ale má chlapeckou postavu a černé havraní vlasy. Do obličeje mu v té tmě není skoro vidět.

Zastavím se a volám na něho.

Nereaguje. Jako by mě neslyšel. Ale já moc dobře cítím, že mě pozoruje.

Najednou z ničeho nic zmizí. Prostě se rozplyne. Není tam.

Jak jsem se dostal do kanceláře, nevím. (Tak asi dveřma, vole.) Zhroutil jsem se na židli. Na stole svítil namodralým světlem monitor s rozepsaným dopisem pro Mítu. Chtěl jsem si zapálit cigaretu, ale strašně se mi třásly ruce. Zlomil jsem několik sirek. Konečně se mi to podařilo, jenomže právě v tom okamžiku jsem uslyšel to sípavé nadechnutí.

Stál za mnou. Zvedl jsem hlavu a v zrcadle uviděl odporně bledý ksicht.

To už jsem ječel jak pomínutý a ten křik mě probudil.

Venku je boží dopuštění. Co chvíli je slyšet, jak se v nádvoří tříští taška, kterou vítr serval ze střechy. Jen aby nezačalo pršet.

Večer

Po té noční můře jsem usnul jak zabítý a probudil se až odpoledne. Měl jsem chuť na chvilku vypadnout. Sedl jsem do auta a zajel do okresního města na velmi pozdní oběd. Na zpáteční cestě jsem zaslechl z rádia, že včera v noci zavraždil nějaký židovský šílenec izraelského premiéra Rabina. Když jsem přijížděl k zámku, byla už tma, ale reflektory ještě nesvítily. U brány jsem zatroubil na hlídače, protože s Ragem se tak úplně intimně neznáme, a je dost pravděpodobné, že by mě považoval za někoho, kdo sem nepatří. No to je jedno, za co by mě považoval, prostě by mě určitě pokousal. Jenomže se neobjevil ani Svoboda, ani pes. Všude tma jak v pytli. Vjel jsem dovnitř, zhasl světla a čekal. Jak po vymření. Na vrátnici taky nikdo. Vzal jsem baterku a šel se po něm podívat. Bydlí v ubytovně na severní terase.

V jednom okně se svítilo. Vešel jsem dovnitř a obrátil se mi žaludek, jaký tam byl smrad. Nechápu, jak v tom může ten člověk bydlet. Zavolal jsem jeho jméno. Nic.

Podle toho světla byl jeho pokoj na konci chodby. Udělal jsem pár kroků a zavolal znovu.

Neozval se. Naštvalo mě to. Už jsem ho viděl, jak tam chrápe zpítý do němoty. Každým krokem ve mně narůstal vztek. Po předešlé noci jsem byl ještě pořád hodně podrážděný a Svoboda to měl odskákat, protože byl po ruce. Odněkud vyběhla rezavá kočka tlustá jako prase, otřela se mi o nohy, předběhla mě a začala škrábat na dveře.

Zabušil jsem, a aniž bych čekal nějakou odezvu, vešel jsem dovnitř. Vlastně jsem tam vtrhl.

Už jsem viděl jednoho oběšeného spolužáka, pár nechutných bouraček, nemluvě o tom chlápkuvi, co skočil loni v metru pod vlak, a já jsem přišel zrovna ve chvíli, kdy tu kejdu nabírali do igelitových pytlů. Nijak zvlášť mě to nerozhodilo.

Ale tohle byl teda sešup. Svoboda ležel na zemi. Oblíčeť měl znetvořený jakousi křečí, takže vypadal jako karikatura sebe sama. Občas sebou škulb. Ze zaťatých zubů mu tekla krev. Přerývaně dýchal. Musel jsem se opřít o zeď, protože jsem se úplně rozklepal. Celou tu dobu se ta rezavá kočka otírala o jeho nohy a spokojeně předla. Bylo jí jedno, že páníček vibruje, jako kdyby seděl na elektrickém křesle. Po chvílce jsem se přece jenom vzpamatoval.

Z vrátnice jsem zavolal záchranku. Přijeli celkem rychle.

„Epileptický záchvat, dáme seduxen,“ řekl doktor, hned jak ho uviděl. Zvedli jsme ho na postel a dostal injekci.

„Co na to bere?“ zeptal se mě.

Nechápal jsem, co po mně chce. Naštěstí se v místnosti objevil Ott. Ten chlap se zjevuje jako duch.

„Užívá sanepil,“ řekl a doktor jenom kývl hlavou.

Potom vypsal nějaké papíry, jeden z nich dal Ottovi a dodal, že Svoboda má zítra přijet do nemocnice na vyšetření.

Mezitím přišel ten nešťastník k sobě. Doktor se k němu naklonil a ptal se ho na jméno. Svoboda mu nezřetelně, se ztěžklým jazykem odpověděl.

„No, myslím, že to bude v pořádku, ale pro jistotu se na něj běžte v noci občas podívat. A udělejte něco s tím smradem. Je to tu horší jak v kravíně.“

Vyprovázel jsem ho k bráně. Po cestě mi řekl, že psal Wilczkovi úmrtní list.

„To byl tyátr. Ráno ho objevila holka, co tady dělala průvodkyni. Šla otvírat okenice a zakopla o něj. Dostala z toho takový šok, že byla pár dní ve špitále.“

Rozloučil se a nasedl do sanitky.

Takže Wilczke neumřel v kanceláři, ale v zámecké knihovně. Podle doktora ho to kleplo mezi druhou a třetí ráno. Ale co tam dělal?

Já tady opravdu ničemu nerozumím. Když jsem se na to o chvílku později zeptal Otta, který ještě pořád seděl u Svobodovy postele, řekl mi, že *ten člověk* (jako by ani nechtěl vyslovit jeho jméno) byl nevyzpytatelný podivín. Přitom se díval na Svobodu, který mezitím usnul, a já jsem cítil, že nemá chuť se vybavovat. Zvedl jsem se a odešel, přestože bych se ho chtěl zeptat na spoustu věcí.